

*Бојан Богдановић*

## ВАЈАР У КУЋИ

Биће ти брзо готово  
каже мој отац озбиљно  
Одавно је мртав  
и вајање у глини  
није му тешко

Кошчатим зглобовима  
омотаним пергаментом  
пажљиво ваја моју лобању

За сада само осећам  
мирис нане и метвице  
јер је ово онај тихи прегиб дана  
када отац пије чај

Поглед му се одражава у чајнику  
и као крилом лептира  
милује ми  
још недовршено лице

Глобус се лагано окреће  
под његовом вештом руком  
док ме прави од блата  
и поподневног чаја

Моје време се тек згушњава  
и вероватно личи  
на вреле године

када је свет мирисао  
на моју мајку

Ничу ми нокти и тамна коса  
испод траве он дише  
у својој суровој постељи

Не проговара ни реч  
док ми ваја срце  
тај древни жрец мој отац  
Из отворених груди  
као из бездана вади  
уљану слику града  
у коме ћу живети

## НА ЦРВОТОЧНИМ НОГАМА

Ево шта видим кад затворим очи:  
Усамљена лица предака као чета разбојника  
вребају из магле  
на свежој хумци свежи пилећи батаци сир поврће ракија  
и свеж мртавац испод  
појели смо га успут док су се свеће гасиле на ветру  
и грешник у мантији молио Оченаш  
још носимо трагове његових зуба волео је  
пилеће вратове и женске груди  
био је уметник неизрецивог и сада смо ту  
мутави на црвоточним ногама  
Које је ово време који век кога наслепо  
затрпавамо под звездану кожу  
кога нежно убијамо песмом и плачем  
плашим се да нас је један светац приметио  
и сакрио лице у полуделу капелу твојих груди  
ко ти је дао тако крволочно лице нежна душо  
тада је време било младо а Бог још дете  
које те је невешто нацртало  
Још увек носиш исту маску међу старим аветима  
сав од ишчекивања и соли коју бришеш са чела  
шћућурен си и несигуран у гроздовима браће  
своју ћудљиву сенку водиш на ланцу  
као велику јерес кријеш од света њене стихове  
На овом месту поцепај слике размисли  
јаким речима разбиј споменике треба  
обрисати перо од тамне крви бити изван себе  
одсутан правити се луд над понором измислити  
реч која може да заустави планету  
и прецртати је  
и све то седећи на властитом челу истрошен  
забринут питам се где су то сви отишли  
хоће ли стићи на своју  
сахрану?